

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5Sžo/34/2012
Identifikačné číslo spisu:	8509204866
Dátum vydania rozhodnutia:	29.04.2013
Meno a priezvisko:	JUDr. Jana Baricová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2013:8509204866.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Baricovej a členov senátu JUDr. Jarmily Urbancovej a JUDr. Milana Moravu, v právnej veci žalobcu Ing. L., bytom v P., proti žalovanému Ministerstvu vnútra Slovenskej republiky, so sídlom v Bratislave, Drieňová 22, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného z 12. novembra 2009, č. SVS-230-2009/02356, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 27. marca 2012, č. k. 3S/203/2010-80, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave z 27. marca 2012, č. k. 3S/203/2010-80 p o t v r d z u j e .

Žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

Rozsudkom z 27. marca 2012, č. k. 3S/203/2010-80 Krajský súd v Bratislave (ďalej aj „krajský súd“) zrušil podľa § 250j ods. 2 písm. d/ a e/ Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) napadnuté rozhodnutie žalovaného a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie. Súčasne uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania v sume 33,- eur do desiatich dní od právoplatnosti rozsudku.

Napadnutým rozhodnutím, vydaným formou listu, žalovaný ako druhostupňový správny orgán rozhodol o odvolaní žalobcu, ktoré vyhodnotil ako podané oneskorene.

V prejednávanej veci krajský súd po preskúmaní napadnutého rozhodnutia žalovaného, vydaného len formou listu, v konaní postupom podľa druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku, mal za to, že žalobe v zmysle námietok žalobcu je treba priznať úspech. Predovšetkým krajský súd poukázal, že bolo povinnosťou správneho orgánu, aby sa riadne vysporiadal s otázkou včasnosti podania odvolania, vzhľadom na žalobcovo tvrdenie, že sa v čase doručovania prvostupňového rozhodnutia, t. j. v auguste 2009 zdržiaval mimo miesto trvalého bydliska. Táto skutočnosť bola žalobcom osvedčené predložením čestného vyhlásenia, podľa ktorého sa v čase od 15. augusta 2009 do 09. septembra 2009 mal zdržiavať na adrese D., okres N.. Ak potom žalovaný rozhodol bez ďalšieho skúmania splnenie zákonom predpokladaných podmienok fikcie doručenia v zmysle § 24 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej len „správny poriadok“), v jeho postupe je treba

vidieť vadu, ktorá mohla mať za následok nezákonnosť rozhodnutia žalovaného. Preto krajský súd napadnuté rozhodnutie podľa § 250j ods. 2 písm. e/ OSP považoval za potrebné zrušiť a vec vrátiť žalovanému na ďalšie konanie.

Zároveň krajský súd priznal aj druhej námietke žalobcu, že žalovaný sa vôbec nezaoberal zisteniami prvostupňového správneho orgánu, keď tento vzhľadom na záver o oneskorenosti podania odvolania sa prakticky vecou samotnou v liste zo dňa 12. novembra 2009 vôbec nezaoberal. Neušlo pozornosť krajského súdu, že ani toto opätovné prvostupňové rozhodnutie nebolo vydané súladne s ustanovením § 47 ods. 3 správneho poriadku, keď celkom nepostačujúce je odôvodnenie výšky uloženej sankcie 49,- eur, čo zodpovedá pôvodne v rozkaze uloženej sankcie 1.500,- Sk a pôvodnému prvostupňovému rozhodnutiu 49,- eur, pričom stupeň intenzity priestupku, ak k nemu skutočne došlo, sa v tomto ostatnom rozhodnutí podstatne líši. Kým pôvodne správny orgán prvého stupňa skonštatoval, že žalobca mal v rozpore s občianskym spolunažívaním naplúť priamo do tváre Ing. J., ktorá inak aj naďalej na tomto zotrúva, ako to z jej výpovedí vyplýva. V ostatnom rozhodnutí správny orgán prvého stupňa hovorí už o plúti na zem mimo nej. Zároveň krajský súd mal za potrebné poukázať, že rozpory vo výsluchoch žalobcu a Ing. J. v odôvodnení prvostupňového rozhodnutia ani neboli dostatočne a konkrétne ozrejmene, rovnako tak nebolo bližšie odôvodnené, prečo správny orgán považoval za nedôveryhodnú výpoveď V. Preto aj tejto námietke krajský súd priznal potrebné priznať úspech a potom súd zrušil napadnuté rozhodnutie žalovaného aj podľa § 250j ods. 2 písm. d/ OSP. Krajský súd považoval za potrebné zdôrazniť, že práve nepreskúmateľnosť bola dôvodom zrušenia skôr vydaného rozhodnutia správneho orgánu prvého stupňa rozhodnutím žalovaného zo dňa 12. mája 2009.

Krajský súd, zrušiac napadnuté rozhodnutie žalovaného, uložil mu povinnosť po vrátení veci súdom riadiť sa právnym názorom súdu, ktorým je podľa § 250j ods. 6 OSP viazaný, riadne sa vysporiadať s otázkou splnenie podmienok v spojitosti s fikciou doručenia prvostupňového rozhodnutia žalobcovi uložením zásielky z 27. augusta 2009 tak, ako sú tieto predpokladané ustanovením § 24 správneho poriadku, s ohľadom na tvrdenie žalobcu, že tento sa v v čase od 15. augusta 2009 do 09. septembra 2009 v mieste trvalého bydliska, na ktoré mu bola zásielka doručovaná nezdržoval a v nadväznosti na záver zistenia, následne o odvolaní riadne rozhodnúť a v odvolaní sa vysporiadať so všetkými žalobcom vznesenými námietkami tak ako tieto boli obsiahnuté v odvolaní samotnom a tiež v priebehu celého administratívneho konania tak, aby vydané rozhodnutie bolo súladné s požiadavkami preskúmateľnosti tak, ako sú tieto predpokladané ustanovením § 47 ods. 3 správneho poriadku.

O poplatkovej povinnosti 33,- eur krajský súd rozhodol podľa § 2 ods. 4 veta druhá zákona č. 71/1991 Zb. v platnom znení, položka 10 písm. b/ Sadzobníka súdnych poplatkov, prílohy zákona č. 71/1992 Zb..

O náhrade trov konania bolo rozhodnuté podľa § 250k ods. 1 OSP v konaní úspešnému žalobcovi priznať proti žalovanému náhradu trov konania vo výške 33,- eur titulom uhradeného súdneho poplatku.

Proti tomuto rozsudku krajského súdu podal v lehote ustanovenej zákonom (§ 204 ods. 1 OSP) odvolanie žalovaný. Žiadal, aby ho Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) podľa § 221 ods. 1 písm. h/ OSP z dôvodov podľa § 205 ods. 2 písm. d/ a f/ OSP zrušil.

K výhrade krajského súdu o nesprávnom vyvodení fikcie doručenia žalovaný uviedol, že žalobca ani v oneskorenom odvolaní, ani v žalobe nenamietal svoju neprítomnosť v čase doručovania prvostupňového rozhodnutia v mieste svojho bydliska a túto skutočnosť sa snažil preukázať až pred súdom. Rovnako tak žalobca nepožiadaval ani o odpustenie lehoty podľa § 28 ods. 1 správneho poriadku. Z dôvodu, že žalobca nenamietal svoju neprítomnosť v čase doručovania prvostupňového rozhodnutia v mieste svojho bydliska ani vo svojom oneskorenom odvolaní proti prvostupňovému rozhodnutiu, ani vo svojej žalobe, správny orgán nemal dôvod vysporiadať sa s otázkou včasnosti podania odvolania žalobcu a zároveň žalovaný nemal možnosť sa k daným skutočnostiam uvedených v napadnutom rozsudku vyjadriť.

Zdôraznil, že správneho orgánu nevyplýva zo žiadneho právneho predpisu povinnosť zisťovať, kde sa zdržiaval adresát úradnej zásielky určenej do vlastných rúk v čase jej doručovania, a riadi sa výlučne stanoviskom doručovateľa vyznačenom na doručovanej zásielke. Postup podľa § 24 ods. 2 správneho poriadku sa neuplatní, ak adresát úradnej zásielky dodatočne preukáže hodnoverným spôsobom, že sa nenachádzal na mieste, kde sa pravidelne zdržiava.

Žalovaný ďalej poukázal na to, že čestné vyhlásenie (§ 39 ods. 1 správneho poriadku) nie je dôkazom podľa § 34 správneho poriadku a môže sa týkať len skutkových otázok. Je vždy na

administratívnoprávnej úvahe správneho orgánu, či vo veci pripustí čestné vyhlásenie účastníka konania ako náhradu za dôkaz. Dodal, že ak by aj žalobca predložil čestné prehlásenie o tom, že sa v čase doručovania predmetnej úradnej zásielky nezdržoval v mieste svojho trvalého bydliska, nebolo by žalovaný akceptované. V prípade, ak by bolo možné preukázať svoju dočasnú neprítomnosť v čase doručovania zásielok v mieste trvalého pobytu iba čestným vyhlásením adresáta, bola by značne obmedzená funkcia inštitútu tzv. náhradného doručovania zásielok, čo by mohlo viesť až k obsolétosti ustanovenia § 24 ods. 2 správneho poriadku.

Čestné vyhlásenie predložené žalobcom súdu, v ktorom tvrdil, že v čase od 15. augusta 2009 do 09. septembra 2009, teda v čase doručovania prvostupňového rozhodnutia sa v mieste doručovania nezdržoval, z vyššie uvedených dôvodov považuje žalovaný za účelové v snahe vyhnúť sa vyvodu zodpovednosti za spáchanie priestupku voči nemu.

Následne žalovaný rozsudku krajského súdu vytkol, že žalobca vo svojej žalobe jednak nežiadal zrušenie napadnutého rozhodnutia a jeho vrátenie žalovanému na ďalšie konanie, a ani nenamietal, že by sa žalovaný nezaoberal zisteniami prvostupňového správneho orgánu. Keďže sa ku nim nemal možnosť vyjadriť, žalovaný využil odvolanie, aby uviedol, že tieto námietky považuje za neopodstatnené. Dodal, že na základe oneskorene podaného odvolania žalobcu v správnom konaní sa oboznámi so spisovým materiálom, po preskúmaní ktorého nezistil dôvody na obnovu konania podľa § 62 správneho poriadku, ani na preskúmanie rozhodnutia prvostupňového správneho orgánu v mimo odvolacom konaní podľa § 65 správneho poriadku, o čom žalobcu oznámením z 12. novembra 2009 informoval.

Dodal, že z dôvodu viacerých odlišností uvedených v napadnutom rozsudku oproti skutočnostiam, ktoré žalobca uviedol vo svojej žalobe sa zdá, ako keby súd rozhodoval o inej žalobe, ako o tej, ku ktorej sa žalovaný vyjadroval vo svojom vyjadrení z 30. júla 2010.

Žalovaný poukázal na skutočnosť, že žalobca napáda oznámenie Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, ktoré nie je rozhodnutím v zmysle správneho poriadku, a preto mal súd konanie podľa § 250d ods. 3 OSP zastaviť.

V závere odvolania žalovaný poukázal na neštandardnosť postupu krajského súdu, keď tento po tom, ako súdny poplatok splatný pri podaní žaloby v sume 33,- eur nebol žalobcom uhradený, nevyzval žalobcu na jeho zaplatenie pod hrozbou zastavenia konania, ale poplatok vyrubil až v rozsudku, ktorým rozhodol vo veci samej.

Žalobca vo svojom písomnom vyjadrení k odvolaniu žalovaného poukázal na to, že žalovaný sa v odvolacom konaní nezaoberal meritom veci, z dôvodu, v tomto prípade, vymyslenej dikcie doručenia, preto žalobca zotrval na tvrdení, že odvolanie podal v zákonnej lehote. Poukázal tiež na to, že sa zúčastnil všetkých pojednávaní nariadených vo veci.

K výhrade žalovaného ohľadom platenia súdneho poplatku uviedol, že rešpektujúc rozhodnutie súdu zaplatil súdny poplatok v lehote krajským súdom ustanovenej.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v medziach podaného odvolania (§ 212 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP), odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250j a ods. 2 OSP), keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 ods. 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá a § 211 ods. 2 OSP) a dospel k záveru, že odvolaniu žalovaného nie je možné priznať úspech.

Podľa § 244 ods. 1 v správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy.

V správnom súdnictve prejednávajú sudy na základe žalôb prípady, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu (§ 247 ods. 1 OSP).

Predpokladom postupu súdu podľa druhej hlavy piatej časti OSP (rozhodovanie o žalobách proti

rozhodnutiam a postupom správnych orgánov) je, aby pri rozhodnutí správneho orgánu vydaného v správnom konaní išlo o rozhodnutie, ktoré po vyčerpaní riadnych opravných prostriedkov, ktoré sa preň pripúšťajú, nadobudlo právoplatnosť (§ 247 ods. 2 OSP).

Musí ísť o rozhodnutie, ktoré nadobudlo právoplatnosť až po povinnom využití riadneho opravného prostriedku v správnom konaní. I keď pojem riadneho opravného prostriedku správny poriadok nepozná, výrazom riadne opravné prostriedky sa majú na mysli tie opravné prostriedky v administratívnom procese, ktorými sa napáda prvostupňové rozhodnutie správneho orgánu (odvolanie, rozklad, námietky, sťažnosť alebo iný podobný úkon, ktorým sa sleduje napadnutie správneho rozhodnutia). Ak konanie prebehlo na správnom orgáne riadne v dvoch inštanciách, pod pojmom rozhodnutie vydané v správnom konaní treba v zmysle § 247 ods. 2 OSP chápať rozhodnutie správneho orgánu prvého aj druhého stupňa ako jeden celok.

V zmysle nálezov Ústavného súdu Slovenskej republiky i rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (pozri napr. nález Ústavného súdu Slovenskej republiky z 22. januára 2009 sp. zn. I. ÚS 354/08-50, rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 29. apríla 2002 sp. zn. 6SŽ/196/01) môžu byť predmetom preskúmania súdom i rozhodnutia orgánov verejnej správy, ktoré nemajú formálne náležitosti, ak sa dotýkajú alebo ak sa môžu dotknúť práv a právom chránených záujmov fyzických alebo právnických osôb.

Súdna prax zatiaľ ustálila, že rozhodnutím správneho orgánu je každé rozhodnutie, ktorým sa zakladajú, menia, rušia alebo ktorým môžu byť priamo dotknuté práva a povinnosti právnických osôb a fyzických osôb.

Za spôsobilý predmet súdneho prieskumu sa považujú aj listy s charakterom rozhodnutia vydané príslušným orgánom verejnej správy ako právnoaplikačné akty správnych orgánov uvedené § 3 ods. 6 správneho poriadku. Aj keď sa na proces vydávania týchto aktom výslovne nevzťahuje všeobecný predpis o správnom konaní, avšak v zmysle § 3 ods. 6 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok), ktorý spadá do časti upravujúcej základné pravidlá (obsahujúce všeobecné právne princípy správneho konania bez ohľadu na limitujúce zákonné ustanovenia v zmysle mnohých odporúčaní prijatých Výborom ministrov na pôde Rady Európy), platí, že ustanovenia o základných pravidlách konania uvedených v odsekoch 1 až 5 sa primerane použijú aj pri vydávaní osvedčení, posudkov, vyjadrení, odporúčaní a iných podobných opatrení.

Ak nejde o rozhodnutie, ale len o úkon správneho orgánu, ktorého obsah nemá autoritatívny vzťah k žiadnej osobe, taký úkon súdnemu prieskumu nepodlieha. Základným rozlišovacím znakom takého úkonu je to, že správny orgán nevystupuje v úlohe vykonávateľa štátnej moci, ale len v pozícii oznamovateľa, inštruktora alebo orgánu zodpovedného za agendu sťažností, potvrdení, overení a pod.. Klasifikácia takýchto úkonov je vecou konkrétnej súdnej praxe a vzhľadom na mnohorakosť a variabilitu býva niekedy problematické bližšie vymedziť znaky úkonov a postupov, ktoré im predchádzajú.

Hoci správny poriadok po novele zákonom č. 527/3003 Z. z., účinné od 01. januára 2004 už neupravuje povinnosť odvolacieho správneho orgánu zamietnuť oneskorene podané odvolanie rozhodnutím, v preskúmvanej veci krajský súd správne posúdil, že list žalovaného, ktorým vyhodnotil odvolanie žalobcu ako podané oneskorene, podlieha súdnemu prieskumu.

Podľa § 51 zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o priestupkoch“) ak nie je v tomto alebo v inom zákone ustanovené inak, vzťahujú sa na konanie o priestupkoch všeobecné predpisy o správnom konaní.

Vzhľadom k tomu, že doručovanie nie je v zákone o priestupkoch, s výnimkou zákazu doručovať rozhodnutie o priestupku verejnou vyhláškou (§ 80 zákona o priestupkoch) upravené, platí preň právna úprava obsiahnutá v správnom poriadku, ako všeobecnom predpise o správnom konaní.

Inštitút doručovania je dôležitým inštitútom správneho konania. Jeho účelom je jednak úradne

informovať účastníka konania o jeho právach a povinnostiach počas konania, v jeho závere najmä o výsledku konania končiaceho vydaním rozhodnutia.

Osobitné postavenie prináleží doručovaniu do vlastných rúk (§ 24 správneho poriadku), prostredníctvom ktorého dochádza pre správny orgán preukázateľne k informovaniu účastníka konania, a to najmä v prípadoch, kedy je moment doručenia dôležitý pre účinky doručovanej písomnosti.

Pre zaistenie plynulosti správneho konania, v prípade, že v čase doručovania zásielky - zvyčajne počas bežnej pracovnej doby - slúži inštitút tzv. fikcie doručenia, kedy je momentom doručenia listinnej zásielky deň ustanovený spôsobom podľa § 24 ods. 2 správneho poriadku, v zmysle ktorého ak nebol adresát písomnosti, ktorá sa má doručiť do vlastných rúk, zastihnutý, hoci sa v mieste doručenia zdržiava, doručovateľ ho vhodným spôsobom upovedomí, že písomnosť príde znovu doručiť v určený deň a hodinu. Ak nový pokus o doručenie zostane bezvýsledný, doručovateľ uloží písomnosť na pošte a adresáta o tom vhodným spôsobom upovedomí. Ak si adresát nevyzdvihne písomnosť do troch dní od uloženia, posledný deň tejto lehoty sa považuje za deň doručenia, aj keď sa adresát o uložení nedozvedel.

Pri vyvodzovaní fikcie doručenia sú kľúčové viaceré podmienky, ktorých nesplnenie má za následok neúčinnosť doručovania, t.j. nemožno s ním spájať zákonom predpokladané účinky, napríklad ako v tu prejednávanej veci plynutia lehôt. Ide o nasledovné zákonné požiadavky:

- 1/ adresát nebol zastihnutý,
- 2/ na adrese, na ktorú mu bolo doručované, sa zdržiava,
- 3/ bol vhodným spôsobom upovedomený o dni a hodine opätovného doručovania zásielky,
- 4/ bol upovedomený o uložení zásielky na pošte.

Napriek tomu, že žalovaný správne poukazuje, že on sám nemal dôvod skúmať, či podmienky pre vyvodenie fikcie doručenia boli splnené, pretože žalobca vo svojom odvolaní neuviedol žiadne také skutočnosti, ktoré by spochybnili ich danosť, je namieste prihliadnuť na to, že žalobca túto skutočnosť namietol v prvom najbližšom podaní, ktorým mohol zvrátiť účinky rozhodnutia o jeho odvolaní v správnom konaní, hoci nemožnosť založenia fikcie doručenia vyvodil z nesprávnych dôvodov. Nemožno však správne orgánu vyčítať, ani to, že po zistení, že odvolanie žalobcu v správnom konaní bolo podané po zákonom ustanovenej lehote, iniciatívne nezisťoval príčiny, nakoľko mu zákon túto povinnosť neukladá. Navyše, okolnosti vlastné doručovaniu rozhodnutia sú vo všeobecnosti mimo faktickú sféru vplyvu správneho orgánu, keďže ho vo väčšine prípadov vykonáva poštový doručovateľ. Osobitne je to tak v prípade, kedy adresát, ktorý sa zvyčajne na adrese, na ktorú mu je doručované, zdržiava, ale je len dočasne odcestovaný.

Navyše, sama skutočnosť, že žalobca nepožiadaval o odpustenia zmeškanej lehoty z dôvodu, že sa v čase doručovania rozhodnutia nenachádzal v mieste jeho doručovania, nemá vplyv na posudzovanie splnenia, resp. nesplnenia podmienok pre vyvodenie fikcie doručenia. Napriek existencii prezumpcie znalosti právnych predpisov zverejnených v Zbierke zákonov, a teda zásady, že „neznalosť zákona neospravedlňuje“, nemožno účastníka správneho konania v zásade sankcionovať za jeho domnienku, že moment doručenia nastal až vyzdvihnutím zásielky na pošte v lehote podľa oznámenia o uložení zásielky.

Vo vzťahu k akceptovaniu alebo neakceptovaniu čestného vyhlásenia účastníka konania namiesto dôkazu o tom, že sa v čase doručovania zásielky nezdržiaval v mieste doručenia, považuje najvyšší súd za potrebné dodať, že žalovaný by si mal uvedomiť početnosť prípadov, kedy účastník konania nemá iné prostriedky pre preukázanie takejto skutočnosti. V súčasnosti sa to týka aj prípadov, kedy je účastník správneho konania odcestovaný na území ktoréhokoľvek členského štátu Európskej únie, pričom nie je možné pokladať za rozumnú požiadavku na to, aby si každá osoba uchovávala či už cestovné doklady, doklady o platení za tovary a služby a pod., osobitne, kedy takéto výdavky ani nemusia nastať (návšteva rodinného príslušníka vlastným motorovým vozidlom; bicyklová túra, cestovanie autostopom a pod.), alebo správny orgán tieto môže vyhodnotiť ako nepreukazné, pretože na doklade napríklad nie je uvedené meno konkrétneho účastníka správneho konania.

Fikcia doručenia patrí medzi tzv. vyvrátiteľné domnienky, pričom pre jej spochybnenie postačuje preukázanie nenaplnenia niektorého z predpokladov ustanovených v § 24 ods. 2 správneho poriadku. Zákon v tomto prípade uľahčuje situáciu účastníkovi správneho konania, ktorý nemusí dokazovať nenaplnenie podmienok fikcie doručenia, a teda neúčinnosť doručovania do vlastných rúk ako takého. Pojem „preukázanie“ sa pritom chápe tak, že postačuje spochybnenie predpokladanej skutočnosti akýmkoľvek dôkazným prostriedkom, pričom v prejednávanej veci boli predložené aj čestné vyhlásenia iných osôb, ktoré si správny orgán môže predvolať a vo veci vyslúchnuť k tomu, či vedia, kde sa v rozhodnom čase žalobca ako adresát zásielky nachádzal.

K námietke žalovaného, že žalobca nežiadal zrušenie napadnutého rozhodnutia a jeho vrátenie žalovanému na ďalšie konanie, najvyšší súd poukazuje na záver žaloby žalobcu, kde sa uvádza: „Vzhľadom na všetky nespravodlivé obvinenia navrhujem zrušiť rozhodnutie Ministerstva vnútra. V prílohe aspoň sčasti predkladám dôkazný materiál aby boli objektívne posúdené súvislosti s činnosťou a konaním pracovníkov daňového úradu.“ Vo vzťahu k ďalšej námietke žalovaného, že žalobca nenamietal, že by sa žalovaný nezaoberal zisteniami prvostupňového správneho orgánu, najvyšší súd uvádza, že za takúto námietku krajský súd mal zrejme tvrdenia žalobcu, že: „ /.../ boli preukázané všetky objektívne skutočnosti pre zrušenie rozhodnutia Obvodného úradu Stará Ľubovňa /.../“ a „Sú objektívne dôvody aj pre preskúmanie rozhodnutia ale to by sa muselo rozhodovať nezaujato a s prihliadnutím na všetky okolnosti.“.

Na záver najvyšší súd uvádza, že krajským súdom uplatnený postup pri vyrubovaní súdneho poplatku nemohol a nemal vplyv na zákonnosť odvolaním napadnutého rozsudku krajského súdu.

Vzhľadom na uvedené je namieste skonštatovať vecnú i právnu správnosť výroku i odôvodnenia rozsudku krajského súdu, ktorý najvyšší súd preto potvrdzuje (§ 250ja ods. 3 OSP, § 219 OSP).

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 224 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP a § 250k ods. 1 OSP tak, že žalobcovi nepriznal ich náhradu, pretože v konaní nebol zastúpený advokátom a iné trovy v súvislosti s odvolacím konaním mu nevznikli.

Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku n i e j e prípustný opravný prostriedok.